

E R D É L Y I M Á R C I U S

Egy tizenötös szám. És március:
Az első tavasz-hónap közepe,
Kimondottam ily egyszerűn.
Ne féljeteK, ne féljen senkise.

Ne féljeteK: nem tüzesednek át
Halk hangolás után a verssorok,
Nem temetni és nem lázítani,
Csupán figyelmeztetni akarok.

Oly csendben nő a versem, mint a fű,
Úgy duzzad, mint a rügy duzzad a fán:
Nem szavalok, — szavaltunk eleget,
— Nagyon sokat — március idusán.

Volt egy tanítóm akkor, — igazi,
Nagy nevelő, — gyökérig leható.
Ő mondta: csak úgy ünnep ez a nap,
Ha munkát s imát összefoglaló.

Magányos hangját zsvivaj nyelte el. —
Lavina dörgött. Most, — a kő alatt
Számunkra csak csendes növekedés:
Valóban: munka s imádság maradt.

De szárny kell munkához s imához is!
Szárny, mely röpít, s forrás, mely enyhét ad.
Tört szárny, beomlott kútfő: — mégis élet,
Mégis üdvösség az a régi nap.

Testvér, látod: én nem járok tilosban,
De te se hidd: nem tilalmas dolog
Megsimogatni otthon a fiókban
Egy poros, régi, kicsi szalagot.

Aztán — — menni a hétköznapi útján,
Császárnak megadni, ami az övé,
S maga részét minden hatalomnak, —
De Istennek is, ami Istené.

Reményik Sándor

A Romon virág című kötetből, amely a nagy erdélyi költő 1930 és 1935 közt írt verseit tartalmazza s Budapesten, a Révai irodalmi intézet kiadásában jelent meg.